

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Jenn Bennett

*Cu ochii
în stele*

Partea întâi

Cred că spontaneitatea e supralicitată. Dacă ar fi să ne luăm după ce vedem în filme și seriale, ar însemna să credem că petrecăreții care se aruncă îmbrăcați în piscină duc o viață de huzur. Dar în culise, totul e atent regizat. Apa are temperatura potrivită. Luminile și unghiurile sunt gândite cu atenție. Dialogurile sunt memorate. De-asta pare totul atât de atrăgător – pentru că totul a fost plănuțit de cineva. Din momentul în care ți-ai dat seama de asta, viața se simplifică. În cazul meu așa s-a întâmplat.

Eu sunt obsedată de planuri, și nu-mi pasă ce cred alții despre chestia asta.

Cred în programe, rutină și calendare acoperite cu bandă *washi*¹, liste pe puncte în agende cu hârtie milimetrică și-n planuri bine puse la punct. Genul acela de planuri care nu o iau razna, pentru că sunt minuțios alcătuite cu atenție la toate posibilitățile și rezultatele. Fără improvizații, fără lucruri făcute după ureche. Așa au loc dezastrele.

Nu este cazul meu. Eu îmi fac planuri pentru viața mea și-mi văd de ele. De exemplu, pentru vacanța de vară. Școala începe din nou în trei săptămâni, și înainte să împlinesc optsprezece ani și să intru în ultimul an de liceu, astea sunt planurile mele pentru restul verii:

¹ Bandă autoadezivă din hârtie de orez (n.tr.)

Planul unu: Două dimineți pe săptămână, lucrez la clinica părinților mei, Everhart Wellness Clinic. Iau locul recepționerei lor obișnuite, care urmează un curs de vară la UC Cal în Berkeley. Mama se ocupă de acupunctură, iar tata e maseur și deține clinica împreună. Asta înseamnă că, în loc să învăț burgeri și să aud cum urlă străini la mine din fața ferestrei unui drive-food, lucrez la o recepție „Zen”, unde pot să fiu extrem de organizată și știu exact care clienți urmează să intre pe ușă. Fără surprize, fără dramă. Previzibil, cum îmi place mie.

Planul doi: Fac poze cu ploaia Perseidelor¹ alături de colegii din clubul meu de astronomie. Astronomia e Sfântul Graal² pentru mine. Stelele, planetele, lunile și toate lucrurile care țin de spațiu. Aveți în fața dumneavoastră o viitoare astrofiziciană la NASA.

Planul trei: evit orice contact cu vecinii noștri, familia Mackenzie.

Aceste trei planuri păreau absolut posibile până acum cinci minute. Acum, planurile mele în legătură cu vara sunt instabile, pentru că mama încearcă să mă convingă să plec în tabără.

În tabără. Eu.

Uitați care-i treaba! Nu știu nimic despre Mama Natură. Nici măcar nu-s sigură că-mi place să petrec timp în aer liber. Mie mi se pare că societatea a evoluat destul încât să nu fim nevoiți să luăm contact cu aerul curat și cu lumina soarelui. Dacă vreau să văd animale sălbatice, pot să mă uit la un documentar la televizor.

Mama știe lucrurile astea. Dar acum se străduiește *foarte* tare să-mi vândă o gogoasă idealistă gen Henry David Thoreau³, cum că natura-i bună, în timp ce eu stau la recepția clinicii noastre.

¹ Ploaie de meteori asociată cu cometa Swift-Tuttle. Își atinge apogeul în fiecare an pe data de 12 august. (n.tr.)

² Potir legendar din care se spune că ar fi băut Iisus Hristos vin la Cina cea de Taină și în care ar fi fost strâns sângele Lui la răstignire. Cavalerii Mesei Rotunde căutau acest potir, conduși de regele Arthur. (n.tr.)

³ David Henry Thoreau (1817-1862), filosof, poet și eseist american, considerat una dintre figurile emblematice ale curentului filosofic numit transcendentalism (n.tr.)

Bineînțeles, o dă mereu în predici despre beneficiile sănătății naturale și ale vegetarianismului, dar acum m-a luat cu texte poetice despre frumusețea maiestuoasă a marelui stat California și despre „ocazia unică” pe care-ar reprezenta-o pentru mine experiența sălbăticiiei până la începerea școlii.

– Fii sinceră! Chiar mă vezi pe mine într-un camping? o întreb, punându-mi buclele negre ca niște tirbușoane după urechi.

– Nu în camping, Zorie! îmi spune ea. Doamna Reid te invită să mergi în *glamping*¹.

Îmbrăcăta cu un halat gri cu logoul clinicii brodat pe el, se apleacă peste biroul de la recepție și-mi vorbește cu o voce scăzută, pe un ton încântat, despre clienta bogată care se relaxează pe masa de acupunctură din camerele din spate, bucurându-se de muzica învechită, dar vindecătoare, a Enyei², sfânta ocrotitoare a clinicilor de terapie alternativă din întreaga lume.

– Glamping..., repet eu, sceptică.

– Doamna Reid zice că au făcut rezervări pentru niște corturi de-alea de lux undeva în High Sierras³, undeva între Yosemite⁴ și King's Forest National Park, îmi explică mama. Camping cu *glamour*. Te-ai prins? Glamping!

– Tot zici chestia asta, dar habar n-am ce înseamnă, îi spun. Cum să fie un cort de lux? Păi, ce, nu dormi pe pietre?

Mama se apropie ca să-mi explice:

– Doamna Reid și soțul ei au primit în ultimul moment o invitație la casa de vacanță a unui coleg din Elveția și a trebuit să

¹ Glampingul reprezintă combinația dintre experiența tradițională de camping și dotările moderne asociate cu turismul hotelier. (n.tr.)

² Eithne Pádraigín Ní Bhraonáin (anglicizat Enya Patricia Brennan, n. 1958), cântăreață și compozitoare irlandeză cunoscută pentru melodiile liniștitoare, care îndeamnă la meditație. A câștigat un premiu Oscar și un premiu Grammy pentru melodia *May it Be*, compusă pentru coloana sonoră a filmului *Stăpânul Inelelor: Frăția Inelului*, în 2001. (n.tr.)

³ Lanț muntos din California (n.tr.)

⁴ Parc național situat la vest de lanțul Sierra Nevada din zona centrală a Californiei (n.tr.)

anuleze excursia. Au o rezervare la un cort din ăla de fițe. Complexul ăsta de glamping...

– Auzi, da' asta nu-i o sectă de-aia hippie¹ dubioasă, nu?

Mama scoate un geamăt exagerat.

– Ascultă-mă! Au bucătar care pregătește meniuri gourmet, groapă cu foc afară, dușuri calde – tot ce trebuie.

– Dușuri calde! zic eu, nu cu puțin sarcasm. Să mori de încântare, nu alta!

Nu mă ia în seamă.

– Ideea-i că, de fapt, nu sunt condiții dificile, doar ți se pare. Complexul e atât de popular, încât se organizează o loterie a corturilor cu un an înainte. Totul e deja plătit, masa și cazarea. Doamna Reid spune că ar fi păcat să se piardă o așa ocazie, și că de-aia o ți lasă pe Reagan să meargă acolo cu câteva prietene pe durata weekendului – o ultimă excursie pentru fete înainte să înceapă ultimul an de liceu.

Doamna Reid este mama lui Reagan Reid, sportivă de marcă, „regina” clasei mele și, într-un fel sau altul, să zicem, prietena mea. De fapt, Reagan și cu mine chiar am fost prietene foarte bune în copilărie. Mai târziu au dat ai ei de bani și ea a început să-și facă alți prieteni. Plus că se antrena mereu pentru Jocurile Olimpice. Înainte s-apuc să-mi dau seama... ne-am separat, pur și simplu.

Până toamna trecută, când am început din nou să vorbim în pauza de prânz de la școală.

– Ți-ar prinde bine să mai petreci și tu ceva timp în natură, zice ea, jucându-se cu părul ei închis la culoare în timp ce încearcă să mă convingă să merg în nebunia aia de excursie de camping.

¹ Numele sub care erau cunoscuți protestatarii care blamau războiul din Vietnam, cu sloganul „*Flower Power*”, care credeau în pace, „dragoste la liber” și modificarea stărilor de conștiință cu ajutorul substanțelor halucinogene. Mișcarea hippie a dat lumii legende precum Jimi Hendrix (1942-1970) și Janis Joplin (1943-1970), ambii membri ai infamului „Club 27”, alcătuit din muzicieni decedați la vârsta de 27 de ani. (n.tr.)

– Ploaia Perseidelor e săptămâna viitoare, îi reamintesc.

Știe că sunt foarte strictă cu planurile mele. Răsturnările neașteptate de situație mă iau pe nepregătite și tot ce are legătură cu excursia asta de camping – pardon, de *glamping* – mă neliniștește foarte, foarte tare.

Mama murmură, căzută pe gânduri.

– Ai putea să-ți duci și telescopul în glamping. Noaptea – stele, ziua – drumeții.

Drumețiile par genul de activitate care i-ar plăcea lui Reagan. Are coapsele tari ca piatra și abdomenul beton. Eu rămân fără aer dacă merg două cvartale până la cafenea, fapt pe care aș vrea să i-l reamintesc mamei, dar ea schimbă tactica și mizează pe cartea vinovăției.

– Doamna Reid spune că lui Reagan i-a fost tare greu vara asta, zice ea. Și-a făcut multe griji pentru ea. Cred că speră ca excursia asta s-o înveselească și s-o facă să uite de ce s-a întâmplat la probele din iunie.

Reagan a căzut (de fapt, s-a prăvălit și s-a înfipt cu fața-n pământ) și nu s-a calificat la probele de atletism. Era marea ei șansă de-a avansa. Practic, n-are nicio șansă la Jocurile Olimpice de Vară de anul viitor și va trebui să mai aștepte patru ani. Familia ei a suferit foarte mult. Chiar și așa, sunt surprinsă să aud că mama ei își face griji pentru ea.

Un alt gând îmi trece prin minte.

– A fost ideea doamnei Reid să merg în excursia asta sau ai păcălit-o tu ca să mă invite?

Un zâmbet stânjenit apare pe buzele mamei.

Câte un pic din fiecare: un pic de pe coloana A, un pic de pe coloana B.

Îmi las tăcută capul pe biroul de la recepție.

– Hai, măi, zice ea, scuturându-mă de umăr până mă ridic din nou. Părea surprinsă că Reagan încă nu te-a invitat, deci e clar c-au

discutat despre treaba asta. Și poate că și tu, și Reagan aveți nevoie de așa ceva. Ea se străduiește din răpuzeri să-și recapete zvăcul. Și tu spui mereu că te simți ca un intrus în gașca ei de prieteni, deci ai ocazia să petreci timp cu ei în afara școlii. Ar trebui să-mi mulțumescți, mă tachinează mama. Cum ar fi să-mi zici: „Mulțumesc, cea mai tare mami din toate timpurile, că mi-ai dat șansa să iau parte la evenimentul verii. Ești eroina mea, Joy Everhart“?

Duce mâinile împreunate la piept, în mod teatral.

– Ciudată mai ești! bombăn eu, prefăcându-mă apatică.

Ea zâmbește larg.

– Și n-ai tu mare noroc că-s eu așa?

De fapt, ba da. Știu că-și dorește sincer să mă vadă fericită și ar face aproape orice pentru mine. De fapt, Joy e mama mea vitregă. Mama mea biologică a murit pe neașteptate în urma unui anevrism când aveam opt ani, pe vremea când locuiam de partea cealaltă a Golfului, în San Francisco. După aceea, tata s-a hotărât brusc că vrea să se facă maseur și a cheltuit toți banii de pe asigurarea de viață ca să-și obțină licența. Așa-i el, impulsiv. Oricum, a cunoscut-o pe Joy la o convenție de medicină alternativă. S-au cuplat, și pe urmă ne-am mutat aici, în Melita Hills¹, unde au închiriat un spațiu pentru clinica asta și un apartament vizavi.

Desigur, la frumoasa vârstă de treizeci și opt de ani, Joy e cu câțiva ani mai tânără decât tata și, fiind coreeano-americană, a trebuit să fac față comentariilor geniale ale unor bigoți, care remarcau un lucru evident: nu e mama mea adevărată. De parcă eu n-aș fi conștientă că ea-i asiatică, iar eu sunt occidentală și atât de palidă, încât chiar am o deficiență zdravănă de vitamina D. Sinceră să fiu, în mintea mea, Joy *chiar* e mama mea acum. Amintirile mele despre Viața Dinainte de Joy sunt neclare. De-a lungul anilor, m-am apropiat mult mai tare de ea decât de tata. Mă sprijină și mă

¹ Oraș din statul american California (n.tr.)

încurajează. Mi-aș dori să fie mai puțin obsedată de mâncarea sănătoasă și vitaminizată.

Dar de data asta, oricât de tare mi-ar dispăcea să recunosc, entuziasmul ei în legătură cu tabăra de glamping s-ar putea să fie justificat. Petrecerea timpului în afara școlii, alături de prietenele apropiate ale lui Reagan, mi-ar putea aduce niște momente frumoase și mi-ar întări relațiile sociale, ce par mereu că se prăbușesc atunci când stau pe lângă oameni care au mai mulți bani sau se bucură de mai multă popularitate. Aș vrea să mă simt mai în largul meu pe lângă ei. Și pe lângă Reagan. Mi-aș fi dorit să mă fi invitat chiar ea în tabără, nu mama ei.

Ușa de la intrare a clinicii se deschide brusc, iar tata intră repede în sala de așteptare, proaspăt ras și cu părul de culoare închisă dat cu grijă pe spate.

– Zorie, a sunat domnul Wiley?

– A anulat programarea de la masaj pentru azi, îl informez. Dar s-a reprogramat pentru o jumătate de ședință, marți.

O jumătate de ședință înseamnă o jumătate de oră, iar o jumătate de oră înseamnă jumătate din bani, dar tata își ascunde repede dezamăgirea. Ai putea să-i zici că i-a murit cel mai bun prieten, și s-ar răsuci pe călcâie și s-ar duce spre clubul de racquetball¹. Dan Diamantul² îi zice lumea. E din cap până-n picioare numai sclipici și stil.

– A zis domnul Wiley de ce nu poate s-ajungă? întrebă el.

– Are-o urgență la unul dintre restaurantele lui, dau eu raportul. Un *chef* de la televizor vine să filmeze un segment de emisiune acolo.

Domnul Wiley este unul dintre cei mai buni clienți ai tatălui meu. La fel ca majoritatea oamenilor care vin acolo, are portofelul

¹ Sport înrudit cu tenisul, jucat pe un teren interior sau exterior, cu o rachetă și o minge din cauciuc (n.tr.)

² În original *Diamond Dan* (eng., n.tr.)

burdușit cu bani și își permite prețuri peste medie pentru masaj și acupunctură. Clinica noastră de terapie este cea mai bună din Melita Hills, iar despre mama mea s-a scris chiar în *San Francisco Chronicle* că ar fi printre cei mai buni acupunctori din zona Golfului – „pentru care merită să treceți Bay Bridge”. Părinții mei cer clienților niște tarife pe măsură.

Doar că numărul clienților a început să scadă încet, dar sigur în ultimul an. Principala cauză, și motivul furiei tatălui meu, e firma care-a venit vizavi de noi. Spre groaza noastră, a tuturor, suntem lângă un magazin care vinde jucării pentru adulți.

Da, jucării *de-alea*.

E destul de greu să ignori indicatorul în formă de vagin amplasat la intrare. Clienții noștri înstăriți nu l-au ignorat, cu siguranță. Oamenii cu clasă nu vor, de regulă, să parcheze în fața unui sex-shop când se îndreaptă spre o ședință de masaj. Părinții mei au aflat chestia asta foarte curând, când clienții vechi au început să-și anuleze ședințele săptămânale. Cei care n-au fugit din centrul nostru foarte căutat din apropierea buticurilor de lux de pe Mission Street¹ sunt prea importanți ca să-i pierdem, după cum îmi amintește tata de fiecare dată când are ocazia.

Și de-asta știu că îl deranjează faptul că domnul Wiley și-a anulat programarea – era singura lui programare pe ziua de azi –, dar când pleacă de la recepție și se îndreaptă spre biroul lui ca să se gândească în privat la asta, mama își păstrează calmul.

– Așadar, spune ea, să-i zic doamnei Reid că mergi în glamping cu Reagan?

De parcă i-aș putea da un răspuns definitiv fără să iau în considerare toți factorii. În același timp, nu-mi place să-i distrug entuziasmul.

– Nu fi prudentă, fii atentă! Îmi reamintește ea. Oamenii prudenți se tem de necunoscut și îl evită. Oamenii atenți planifică

¹ Arteră principală din orașul San Francisco (n.tr.)

lucrurile cu mai multă grijă, ca să aibă mai multă încredere în ei atunci când se confruntă cu necunoscutul.

Îmi spune chestia asta ori de câte ori mă opun unei schimbări de plan.

– O să ne informăm împreună despre tot ce avem nevoie să știm.

– O să mă mai gândesc, îi spun, cu diplomație. Cred că poți să-i zici doamnei Reid că o să-i scriu un mesaj lui Reagan ca să aflu detalii și-o să mă hotărâsc mai târziu. Dar te-ai descurcat bine, doamnă doctor Țeapănstein¹.

Îmi zâmbește triumfător.

– Că veni vorba, trebuie să mă întorc la ea și să-i scot acele până nu adoarme pe masă. A, era să uit. A venit FedEx-ul?

– Nu. Doar poșta normală.

Ea se încruntă.

– Am primit un e-mail care ne anunță că a fost livrat un colet.

Ei, rahat cu mac! Știu ce-nseamnă asta. Avem o problemă cu corespondența livrată la o adresă greșită. Poștașul nostru livrează mereu pachetele la sex-shopul de vizavi.

Sex-shopul de vizavi are legătură cu al treilea punct al planului meu pentru o vară perfectă: evitarea oricărui contact cu familia Mackenzie.

Mama scoate-n față buza inferioară și face ochii mari.

– Te rog din suflet, imploră ea cu o voce dulce, poți să fugi tu până vizavi și să-i întrebi dac-au primit coletul meu cumva?

Eu scot un oftat.

– M-aș duce eu, dar mă înțelegi... e... Doamna Reid e plină de ace, argumentează ea, arătând cu degetul mare spre încăperea din spate. Îi echilibrez forța vitală, n-o torturez pe săraca femeie. Nu pot s-o las acolo o veșnicie.

– Ai putea să mergi în pauza de prânz?

¹ În original *Dr. Pokenstein* (eng., n.tr.)

Am intrat deja pe tărâmul vibratoarelor o dată săptămâna asta și mi-a ajuns.

– Plec într-o oră să mă întâlnesc cu bunica ta pentru prânz, ai uitat?

A, da. Adică mama ei. Bunica Esther nu suportă întârzierile, o atitudine cu care sunt întru totul de acord. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că mai degrabă mi-aș scoate un dinte pe viu decât să merg vizavi.

– Dar ce-i așa de important în pachetul ăla?

– Asta-i chestia, spune mama, strângându-și părul într-un coc în vârful capului. Anunțul a fost trimis de altcineva. O anume Catherine Beatty. Nu știu pe nimeni cu numele ăsta și nu am comandat nimic. Dar notificarea a fost trimisă pe adresa mea de e-mail de la serviciu, iar adresa noastră e listată.

– Un pachet misterios.

Ei îi sclipesc ochii.

– Surprizele-s distractive!

– Asta dacă nu ți-o fi trimis careva vreun pachet plin de păianjeni sau o mână retezată. Poate-ai înțepat pe careva un pic prea tare.

– Sau poate-am înțepat pe careva exact cât trebuie și-mi trimite ciocolată.

Fură un pix de pe birou și-l înfige în păr ca să-și fixeze cocul pe care tocmai și l-a făcut.

– Te rog, Zorie! Cât e tatăl tău ocupat.

Ultima parte o spune în șoaptă. Taică-meu ar face urât dacă m-ar vedea vizavi.

– Bine, mă duc, spun eu, dar să știi că nu-s încântată.

Bine v-am mai cunoscut și mult v-am mai iubit eu pe voi, plânuri de vară!

Lipind un bilet cu PLECAT DE LA BIROU. MĂ ÎNTORC CĂT AI ZICE „PEȘTE!“ pe blat, mă târăsc spre ușă, către lumina strălucitoare a soarelui dimineții și mă pregătesc de prăpăd.

2

Situat la colțul străzii Mission, Toys in the Attic¹ sau T&A, cum îi zice mama-n glumă – până-i aruncă tata privirea superseacă prin care vrea să spună „Nu ești amuzantă, Joy“ –, este un mic sex-shop care are ca public-țintă femeile. E bine luminat și curat. Nu-i jegos și plin de gănganii ca Love Rocket, ăla din partea cealaltă a orașului, care are ferestrele acoperite cu tenciuială și e deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Știi cum e, în caz că vă trebuie cătușe pufoase la trei dimineața.

Are până și o vitrină tematică, pe care proprietarii o schimbă în fiecare lună. Luna asta, de pildă, au amenajat o pădure, iar niște vibratoare din cauciuc, de culori deschise, se ridică dintr-o iarbă falsă precum niște ciuperci. Unul are și-o veveriță modelată în lateral, ceea ce-ar fi de râs dacă n-ar vedea o grămadă de cunoscuți vitrina asta și n-ar trebui să suport tot felul de comentarii vulgare, rostite printre rânjete, din partea anumitor indivizi de la școală.

Firmele noastre aflate în concurență – și locuințele apropiate – sunt situate în capătul unei promenade de magazine, încadrate de copaci înșiruiți de-a lungul drumului pline de buticuri locale, restaurante organice și ateliere artistice. Cea mai mare parte din cartierul

¹ „Jucăriile din pod“ (eng., n.tr.)